

РЕШЕНИЕ

№ 12067

гр. София, 16.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 19.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **2440** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба от Р. Р. Г. с адрес в [населено място], [улица], подадена чрез упълномощените процесуални представители адв. П. С.-И. и адв. В. Г., срещу незаконосъобразно бездействие на Столичната регионална здравна инспекция (СРЗИ) и директора ѝ по задължения, произтичащи пряко от нормативен акт.

С жалбата се твърди, че с протокол № 5 от 07.02.2023 г., утвърден от заместник-кмета на Столична община по направление „Транспорт и градска мобилност“, е съгласувана въведена забрана за движение на МПС с допустима максимална маса над 3,5 тона по [улица]в участъка между [улица]и [улица]по протокол № 3/22.01.2019 г. на ПКТОВД при СО до 01.03.2024 г. Въпреки така въведената забрана, във връзка с изграждане на строеж в УПИ IV-1367.1368, кв. 45, м. „Б.“, район „В.“ на СО с административен адрес: [улица], по посочения в протокол № 5 участък ежедневно преминавала тежка строителна техника, която многократно превишавала позволения тонаж. Според жалбоподателката, незаконното преминаване на МПС с маса над 3,5 тона довело до нарушаване на асфалтовата настилка, в следствие на което били компрометирани канализационните тръби, предизвикало изтичане по посочените улици на фекални води. Сочи се още, че под улиците в посочения участък е разположена газопреносната мрежа на района, което при евентуалното нарушаване на целостта им водело до очевидни рискове за живота и здравето на населението в района. По този начин, според жалбоподателката, ответниците незаконосъобразно бездействали като не осъществявали законово вменените им със Закона за здравето

задължения по осигуряване опазването на жизнената среда от вредно въздействащите върху здравето на човека фактори, както и по осъществяване на дейности по общ държавен здравен контрол. Иска се съдът на основание чл.256, ал.3 от АПК да осъди СРЗИ и директора ѝ да извършат задълженията си по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЗ, както и да инициират административнонаказателни производства при наличието на данни за конкретни административни нарушения. Претендира се и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът - Столичната регионална здравна инспекция в представено по делото писмено становище оспорва жалбата. Моли съда да я отхвърли.

Ответникът – директорът на СРЗИ чрез упълномощения си процесуален представител адв. Л.-Г. изразява становище за недопустимост на жалбата поради липсата на пасивна процесуална легитимация на ответниците. Жалбата се оспорва и като неоснователна. Иска се отхвърлянето ѝ.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, намира жалбата като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес и доколкото подаването на жалба не е обвързано със срок, предвид разпоредбата на чл.256, ал.1 от АПК - за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

След като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, съдът приема от фактическа и правна страна следното:

Безспорно е, че с протокол № 5 от 07.02.2023 г., утвърден от заместник-кмета на Столична община по направление „Транспорт и градска мобилност“, е съгласувана въведена забрана за движение на МПС с допустима максимална маса над 3,5 тона по [улица]в участъка между [улица]и [улица]. Видно от снимковия материал по делото, както и от показанията на разпитания по делото свидетел В. Н., въпреки забраната, МПС с допустима максимална маса над 3,5 тона преминават в участъка с цел изграждане на строеж в УПИ IV-1367.1368, кв. 45, м. „Б.“, район „В.“ с административен адрес: [улица]. Това, според свидетеля, довело до разрушаване на асфалтовото покритие на улицата, поради което канализационните тръби под нея били напукани и понеже имало денивелация на района фекалиите от канализационните тръби течали по улицата. Отделно под улицата преминавали газови тръби, което носело риск за хората в района. Посочва също, че е присъствал когато съседите са писали жалби до общината, до КАТ, здравните власти и т.н., но отговор от никъде не последвал.

Съдът кредитира свидетелските показания като обективно дадени и съответстващи на събраните по делото доказателства.

При тези факти съдът приема, че е осъществена хипотезата на чл. 256, ал. 1 и ал. 3 от АПК, според която бездействието на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно, като се прилагат съответно разпоредбите за оспорване на индивидуалните административни актове, като с решението си съдът осъжда административния орган да извърши действието и определя срок за това или отхвърля искането. Доколкото цитираната разпоредба визира неизпълнение на фактически действия от администрацията, произтичащи пряко от нормативен акт, следва да се установи налице ли са задължения на ответниците за извършване на фактически действия, които да са посочени в нормативен акт.

Такива именно съдът приема, че са действията по чл.31, ал.1 от ЗЗ, според който текст държавата, общините, юридическите и физическите лица осъществяват дейността си, като осигуряват опазването на жизнената среда от вредно въздействащите върху здравето на човека биологични, химични, физични и социални фактори. Макар и обща, цитираната разпоредба възлага конкретни задължения на компетентните държавни и общински органи, които следва да предприемат съответните действия по предотвратяването и отстраняването на въздействието на посочените фактори. Изтичането на фекални води от канализационните тръби, целостта на които е нарушена вследствие на движението на тежкотоварна техника, както и опасността от повреда на газопреносната мрежа, безспорно са фактори, които са в състояние да окажат неблагоприятно въздействие върху здравето на хората и спрямо които следва да се предприемат необходимите действия от компетентните за това органи. В случая здравната инспекция следва да осъществи съответния контрол и при установяване на нарушение да наложи предвидената санкция, както и да приложи мерки за преустановяването на възникналия теч и предотвратяването на нови изливи. Очевидно е, че в случая са нарушени здравните изисквания, поради което именно Столичната РЗИ и директорът ѝ са компетентните органи, които следва да предприемат съответните действия. Това са действия по осигуряване опазването на жизнената среда от вредно въздействащите върху здравето на човека биологични и химични фактори, които действия са предвидени и се дължат пряко по силата на закона.

Съдът не се съгласява с изложеното от процесуалния представител на директора на СРЗИ становище, че тъй като в жалбата не било визирано конкретно задължение, което директорът на СРЗИ не е изпълнил, същата била неоснователна, като оставало впечатление, че оспорващата е насочила претенцията си към СРЗИ поради невъзможност да бъде ангажиран друг ответник. Тук следва да се отбележи, че за гражданите не е налице задължение да познават в детайли правомощията на всеки от органите на изпълнителната власт. Не е налице и задължение да посочат конкретното нормативно установено правомощие на органа, за да бъде то осъществено. Напротив, задължение на самия орган е да извършва вменените му по силата на нормативната уредба задължения, като при подаден до него сигнал трябва да го разгледа и предприеме съответните действия, а не да очаква подателят на сигнала да му посочи какво точно от своите задължения следва да извърши. Ако подаденият сигнал е адресиран до некомпетентен орган, последният е длъжен да препрати същия на надлежния орган за предприемане на съответните действия. Това прави несъстоятелно твърдението на ответниците, че за да бъде процесуално легитимирана по настоящия иск, СРЗИ и директорът ѝ трябвало да имат правомощия по осъществяване на държавен здравен контрол, каквито жалбоподателката не била визирала.

Съгласно чл.11 от ЗЗ, с цел защита на здравето на гражданите на територията на Република България се извършва държавен здравен контрол чрез осъществяване на дейностите по чл.15. Според чл.12 от ЗЗ, органи на държавния здравен контрол са главният държавен здравен инспектор на Република България, регионалните здравни инспекции и Националният център по радиобиология и радиационна защита (НЦРРЗ). Макар и с жалбата да се повдигат въпроси, свързани с нарушаване на забраната за движението на тежкотоварна техника във връзка с изпълнението на строеж в УПИ IV-1367.1368, кв. 45, м. „Б.“, район „В.“, в същата се съдържат и твърдения за бездействие по отстраняване на теч на фекални води от канализационната мрежа, както и за предотвратяване на опасността от нарушаване на целостта на

газопреносната мрежа, което носи риск за здравето на живущите в района. Наличието на излив на отпадъчни води беше доказано в хода на производството. Столичната РЗИ като институция осъществяваща дейности по здравен контрол е компетентна да разпореди съответните проверки, да осъществи контрол, предприеме съответните мерки и наложи посочените в закона санкции, като ангажира съответните органи и длъжностни лица за конкретното изпълнение на тези дейности.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че жалбата е основателна и на и на основание чл. 256, ал. 3 от АПК следва да осъди ответниците да изпълнят процесните действия.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК, на жалбоподателката следва да бъдат присъдени направените в производството разноси, така както са поискани, а именно за заплатената от нея държавна такса в размер на 10 лв.

Водим от горното, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав,
РЕШИ:

ОСЪЖДА Столичната регионална здравна инспекция и директора на Столичната регионална здравна инспекция на основание чл.256, ал.3 от АПК незабавно да изпълнят пряко произтичащите от чл.31, ал.1 от Закона за здравето задължения, като съобразят дадените с мотивите на настоящото решение указания по прилагане на закона.

ОСЪЖДА Столичната регионална здравна инспекция и директора на Столичната регионална здравна инспекция да заплатят на Р. Р. Г. с адрес в [населено място], [улица] разноси по делото в размер на 10 (десет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: